

nyezés nem igen akar megtörténni.

Szeged város tanácsa most érdekes átiratot, illetve beadványt kapott a piarista rendház vezetőségétől. A piaristák bejelentették, hogy tudomásuk szerint a város huszezer aranykorona állami segélyt kap, de ezt a segélyt megtartja magának, nem utalja át rendeltetési helyére, a piarista rendházhoz. Pedig úgy vélik, hogy az állam ezzel a segéllyel nem annyira a várost, mint inkább a

tanítórendet kívánja segíteni.

A tanács a piaristák beadványára már válaszolt is. Válaszában felvilágosítja a kegyesrend vezetőjét arról, hogy a segélyt tényleg a város kapja hozzájárulásként a piarista gimnázium fentartási költségeihez. Különben is csak öt pengő nyolcvan fillérről van szó, ami olyan kevés pénz, hogy veszekedni sem érdemes érte.

Táblai főtárgyalás alatt epilepsziás rohamot kapott egy másfél évre ítélt ékszeres.

(A Délmagyarország munkatársától.) A szegedi ítélőtábla szüneti tanácsa előtti szerdán délelőtti Perlusz Jenő szegedi kereskedő állott vádlottként, akit a szegedi törvényszék annakidején másfélévi börtönre ítélt. Perlusz a törvényszék ítélete ellen felebbezést jelentett be és így került csalási ügye a tábla elé.

A vád szerint Perlusz Jenő a múlt év folyamán több szegedi ékszeresnél vásárolt hitelbe ékszereket. Az ékszereseknél gabonakereskedőnek adta ki magát és Gerliczy házra hivatkozott, aki minden tekintetben pártfogója és bizalmasa. Később nőülvételével állott elő. Gazdag menyasszonya van és milliárdokat kap hozományul. Fellépése annyira határozott volt, hogy mindenki hitelezett neki. Az igénybevett ékszeresek később azonban rájöttek arra, hogy

Perlusz Jenő a hitelbe vásárolt ékszereket polom pénzért adogatja el.

Amikor azután csalásairól bizonyosságot szereztek, feljelentést tettek ellene. Perlusz ellen család címén indult meg az eljárás.

A törvényszéki tárgyaláson

a vádlott beszámíthatatlansággal védekezett.

Elmondotta, hogy az ékszereket menyasszonyának vásárolta. Egy alkalommal történt ezután, hogy amikor az ékszerek nála voltak, a Stefánia-sétányon hirtelen rosszul lett. Régi szivbaja érte el. Elestől megmerevedett és amikor magához tért, ékszerei hiányoztak. Valaki felhasználta rosszullétét és egy óvat-

lan pillanatban kirabolta. A stefániai rablási esetet Perlusz azonban nem tudta bebizonyítani, úgy, hogy a törvényszék család címén bűnösnek mondotta ki és másfélévi börtönre ítélte.

A szerdai felebbviteli főtárgyaláson Perlusz Jenő is megjelent. A tárgyalás ideje alatt nyugodtan viselkedett és csak később, amikor a bíróság ítélethozatalra vonult vissza, lett nyugtalan. A szünet alatt egyszerre csak felugrott a helyéről és dr. Zombory Jenő főügyészhez rohant:

— Főügyész ur, engedje meg, hogy lefeküdjek, mert mindjárt jön a roham...

A vádlott arca ekkor már kékes-zöldes volt. A börtönőröknek már csak annyi idejük volt, hogy Perluszt felnyalábolhassák és kivihették a várakozószobába.

Perlusz elterült a földön és megmerevedett.

Az epilepsziás roham negyedórát tartott. A börtönőrök hozzá sem nyultak.

Közben az ítéletet hozó tanács is bevonult. Perlusz Jenő büntetését helybenhagyta a tábla azzal az enyhítéssel, hogy a vizsgálati fogszámlát és előrehaladását tüzte ki célul.

Amikor Perlusz rohamából magához tért, a bíróság már más ügyet tárgyalt. Amikor megtudta, hogy 18 hónap helyett csak 13-at kell ülni, megkönnyebbülten sóhajtott fel:

— Havonta egyszer kevesebb rohamom lesz — mondotta —, de azért mégis elmegyek a Kuriához... Hátha...

Mit mondott a felsőtanyai aratóünnepen a külvárosrészi nagybizottság elnöke?

(A Délmagyarország munkatársától.) A Délmagyarország keddi számában tudósítást közöltünk a vasárnapi felsőtanyai aratóünnepéről, amelyet diszebed zárt be. Ezen a diszebeden felszólalt a többi között Petrik Antal is, akinek beszédét a többiekénél valamivel részletesebben ismertettük, mert a külvárosrészi mozgalmak vezetője több érdekes kijelentést tett és párhuzamot vont. A tudósítást ismert közéleti férfiú bocsájtotta rendelkezésünkre, aki hasonló szívességre, kizárólag egyszerűen, más alkalommal is vállalkozott és így természetesen a kéziratot ugyanolyan bizalommal kezeltük, mintha a lap bármelyik belső munkatársa írta volna. A cikkkel kapcsolatban, legnagyobb meglepetésünkre, ma mégis a következő helyreigazító nyilatkozatot kaptuk:

— A Délmagyarország napilap folyó hó 19-én megjelent 163. számának 4. oldalán »A felsőtanyai aratóünnepélyen leplezték Lázár György arcképét fő- és »Érdekes leplezések voltak a külvárosi nagybizottságról is«, alcím alatt megjelent cikknek utolsó bekezdésében az én felszólalásomat tárgyazó rész téves és a valóság az, hogy a cikkben foglaltaknak éppen az ellenkezőjét mondtam.

— Valótlanság, hogy én bejelentettem volna, hogy a külvárosi mozgalom kézfogására dr. Somogyi Szilveszter polgármester hívott volna fel, hogy a vezetésem alatt álló mozgalom a városi hatóság támogatására van hivatva, hogy a törvényhatósági bizottságba legalkalmasabb lesz papot, tanítót és nyugdíjast beválasztani, vagy városi alkalmazottakat válasszanak be, ezek nem fognak ok nélkül követelődni, meg fogják ellenben akadályozni a többmilliárdos és egyéb háborús pótlékokat, vagy segélyeket.

— Mindenekelőtt kijelentem, hogy a polgármester nevét felszólalásom alatt ki sem ejtettem, még csak célkást sem tettem arra, hogy a polgármester kért volna fel a mozgalom megindítására, sőt

ezuttal kijelentem, hogy éppen ő volt az, ki engem nem igen szívelt addig az ideig, míg be nem látta, hogy a polgárságot csakis olyan irányban vezetem, mely egyedül és kizárólag a város boldogulását és előrehaladását tüzte ki célul.

— A tekintetes Szerkesztőség téves közleményével szemben én a következőket mondtam:

— Köszönetet mondtam az egyesületnek, hogy a külvárosi polgárság legutóbbi ünnepélyén sok taggal képviseltette magát. A közös nevezőre való átváltoztatás számtani műveletet mintául véve, arra hívtam fel a tanyai polgárságot, hogy a tanyai körök és egyesületek keressék azokat a közös célokat, melyek a tanyai polgárságot egy táborba tömöríthetnék. Keressék ki a tanyavilág legnépesebb és legtekintélyesebb emberét, aki a mozgalom élére áll, (ez azonban feltétlen a tanyát 95 százalékban lakó gazdák közül választandó) és (ezen gazda) vezetése alatt alakítsák meg a külvárosi egyesületek mintájára közös tanyai érdekekért harcoló és az összes egyesületek kiküldötteiből alakítandó nagybizottságot. Vigyázzanak azonban, hogy követeléseik olyanok legyenek, melyek megvalósíthatók — és akkor, úgy, mint a külvárosi mozgalomnál, a város hatósága a nagy tömeget látja vezető mögött, nem fog elzárkózni a jogos és méltányos követelések teljesítése elől. Ebben az esetben a város hatóságával együtt és összefogva nagy és szép célokat fognak megvalósítani.

— En ígéretet tettem, hogy a szervezésre nézve minden útmutatást megadok és biztosítottam a tanyaiakat, hogy a külvárosi polgárság is teljes erejével fogja támogatni azon mozgalmait, mely szeretett szülővárosunk tanyavilágának felvirágoztatását és egészséges fejlődését tűzi ki célul. Kértem az egyesületet, hogy a legközelebbi választmányi gyűlésen foglalkozzék a felvetett gondolatokkal és tegye meg a kezdeményező lépéseket. Tisztelettel: Petrik Antal.

Készséggel adtuk teret ennek a nyilatkozatnak. Meg kell azonban említenünk, hogy a cikk írója a cáfolatrészek a külvárosrészi mozgalom kezdeményezését és karakterét írt sorait változtatlanul fentartja.

Paul Fort, a költőfejedelelem.

Páris, július hó.

A Balzac a legjobb söröző egész Párisban. A Boulevard St-Michel szomszédságában van, a Quartier Latin kellős közepén és arról híres, hogy gazdája a legnagyobb nyárg. polgár a Szajna balpartján. Elég egy illetlen szó, egy merészebb mozdulat, hogy a megbotránkozott gazda nyomban kitessékelye az erkölcsösten vendéget. Azt sem bánja, ha nem fizet, csak minél előbb kívül legyen az ajtón. Az illetlen diákok az utolsó korszó sörnél rendesen rágyújtanak valami harsos nótára, a gazda azonnal közbelép, perpatvar támad, a diákok megsértődnek és kivonulnak, természetesen fizetés nélkül.

Ejfel felé ide szokott betérni a művészkávéházak és diákkocsmák örökifjú vándora, a francia balladák világ. hírv szerzője Paul Fort, a költőfejedelelem. Végigsétál a kéltiteres korszókkal megrakott asztalok között és leül évek óta megszokott helyére. Széleskarimájú fekete kalapot visel, fekete ruhát, az inge fölött fekete mellényt. betétet és izléses ellentétül széles, fehér selyemsálát a nyaka körül. Összes bajusza ajkára borul, szemé tüzel sűrű szemöldöke alatt. Irodalmi köre szétszéledt, barátai lassan elfogytak mellőle, éjszakáról-éjszakára magányosan issza sörét, szívja cigarettáit, csak néha-néha látni pár színészt és színésznőt körülötte. Ő az egyedüli, aki megmaradt bohémnek, irodalmi forradalmárnak, ő az egyedüli, aki a becsületrend szalagjával gomblyukában, ötvenöt éves fejjel ugyanazt az életet éli, mint lázadó fiatalának küzdelmes napjaiban. A többiek szerkesztőségek kényelmes karosszékeiben, könyvtáradó cégek párnázott falai irodáiban a beérkezett irodalmárok rendes robotját végzik. Vannak, kik vidéki kastélyokba húzódtak, mások a politikások soraiban verednek. Paul Fort hű maradt a párisi diáknegyedhez és feketeruhás, fehérslás alakja minden éjjelkor feltűnik a Balzac üvegajtájában.

Áprilisban »Az arany« című darabját mutattuk be az Odéonban. Az izgalmas és nehéz próbák közben összebarátkoztunk s azóta gyakran meghív éjszakai sétákra. Páris fölött éjjel vörös az ég s e rótszínű ég alatt Paul Fort sokszor beszél az ifjúságáról. Elmondja a Théâtre d'Art, a párisi szabad színpad alapításának történetét, a szimbolizmus és a szabad vers hiveinek harcait az akadémikus fölfogással. Beszél az 1912-es esztendőről, amikor költőfejedelemmé, prince des poètes-té választották és néha szaval a verseiből, a nevezetes francia balladákból. A Luxembourg-kert vasrácsához dűlve, puha gesztusokkal kíséri sejtelmes asszonanszokkal, halvány rimekkel teletűzdelt, ősi ritmusokban lüktető szabad verseit. Bent a kertben susognak a fák, a hold utazik a felhők között s a kihalt utca fölött muzsikálva szállnak Paul Fort verssorai:

Meghalt a lány, meghalt szegény, a szíve ölte meg talán, A földbe temették szegényt, a földbe egy nap hajnalán...

Ejfelkor természetesen a Balzac-ba megyünk. Pár nappal ezelőt fültépő láma, kiabálás, füttyülés hallatszott az ajtó mögöl. Belépünk. A terem közepén ott áll a gazda és kivörösödve veszekszik egy nagy társasággal. A társaság tagjai Léon Daudet, az Action Française börtönből megszökött vezérét éltetik és teli torokkal harsogják a királpárti himnuszt. A gazda hamarosan eltávolíttatja őket. Leülünk. Paul Fort megjegyzi:

— Az öreg megjárja egyszer. Hagyni kell a fiatalokat. Lehet, hogy számárságot beszélnek és illetlen szavakat használnak. De lendülettel mondják őket és fiatalos könnyelműséggel. S ez szép.

Alig végzi be szavait, kitárl az ajtó és meztelen férfiak, meztelen nők csoportja tódul be rajta. Az orvosok tartják hagyományos báljukat, ahová nem eresztenek be rendesen felöltözött embert. A gazda halálsápadt lesz a méregtől, de ennyi ember ellen nem tehet semmit. Fort hangosan nevet és fölemelt korszójával integet a meztelen társaság felé. Ezek megismerik egy pillanat alatt körül fogják és fölemelik a vállukra. A nők nevetnek, a férfiak éljenek, kipirosodott testek, mámoros fejek fölött fekete ruhájában büszkén mosolyog Paul Fort, a becsületrend lovagja, a francia balladák világhírv szerzője, a párisi költőfejedelelem.

Hont Ferenc.

Özv. Takács Jánosné s.ül. Lakó Veronka úgy a ma, mint gyermekel: Mancika és férje: **Bácsa Miklós, Irmuska és Veronka**, testvérei és nagyszámú rokonsága nevében is mélyen lesújtott szívvel jelenti hön szeretett ferje, a gondos apa, jó testvér és rokon

Takács János

vendéglőnek hosszas szenvedés után élete 54. évében folyó hó 19-én éjjeli 11 órakor bekövetezett gyászcs elhunyt.

Hált tetemét július hó 21-én délután 4 órakor fogjuk a rókusti röm. kath. temetőben örök nyugalomra helyezni.

Aldás és béke samvalra!

Szeged, 1927 július 20-án.